

ישבו לפניו. הוא שתק וهم שתקנו. נכנס לחדר, ושמעו אותו הקול שהיה אומר: אמר להם מה שהם רוצחים, שצדיקים הם. עד שירד, העריב הלילה. אכלו. בעודם אוכלים, שתק, והם שתקנו. כשהאכלו, קמו לשכב. אמר להם: אם יש מכם שישם דבר, שיאמר לי.

פתח רבי דוסטהי ואמר, אנו סברא נספר, וטוב לדעת, אתה אמר לנו. אמר להם, השמעתם תדבר תהה שאמר רבי יצחק? כל הקורא קריאת שם בתקוננה על מתחו, נשמהתו עולה לשוט הארץ חמימים. זהו שפטותך (שיר ג') ששים גבורים סביר לה מגבורי ישראל. אמרו לו, יאמיר רבנו!

אמר להם, בקריאת שם יש שניים אותן ידוות עד ובשעריך, ועל כל אותן ישות סוד כבוד המלכות הקדושה של השליט העליון, ובעבודת האלים לפניו, עד שיקרב דעתו לבטא הכבود של המלכות הקדושה. ובאותה שעה לוקח אותם מפיו בעל הפנים, ששמו כשם אדוננו, והוא מעלה אותם למעללה עם נשמות הצדיקים לפניו מזבח הכבוד של מעלה.

ונטלים אותם שישים מלאכים שמקיפים את כסא הכבוד, כל אחד ואחד אותן אחת, ומזומנים בהם בכל לילה. זהו שפטותם הכתוב בדורותיהם (בראשית ט) ולקח הכהן הטהר מיניך והניחו לפניו מזבח ה' אלתיך. ולקח הכהן - וזה מטטרון', הטענ' א' - אלו שישים אותן של קריית שם של הלילה.

לפיד אותם, יצא מהם נשמהות וראו מה שראג, והתעוורו. אמר אחד לאחר: לא נשב פאן, איננו ראויים זהה. מי שהוא מלך עליון, יהיה בכבוד הנה. מה

יתבון קמיה, אשתייק, ואניון אשתייקו. עאל לאדרונא, שמע ההיא קלא דהוה אמר, אימא לוין מה דאינון בעאן, דזקאיון אינון. עד דנחית, רמש ליליא. אכלו. עד דהו אכלו, אשתייק, ואניון אשתייקו. פד אכלו, קמו למשבב, אמר לוין אי אית מאון, דשמע מילחתא לימא לי.

פתח רבי דוסטהי ואמר, אנן סברא נסbor, וטיבו למינדע, את אימא לוין. אמר לוין, שמעתון האי מילחתא דאמר רבי יצחק, כל הקורא קריית שם בתקוננה על מתחו, נשמהתו עולה לשוט הארץ דכתיב, (שה"ש ג') ששים גבורים סביר לה מגבורי ישראל.

ישראל. אמרו לייה לימא מר.

אמר לוין, בקריאת שם עית שתין אתוותא ידייען, עד ובשעריך. ועל כל את ואת עית סוד יקרה דמלכotta קדישא, דשליטא עילאה. יפולחניה דבר נש קמיה, עד דייקרב דעתיה, לכורסי יקרה דמלךotta קדישא.

ובזהוא שעטתא, נסיב לוין מן פומיה מאירה, דאפיקיא, די שמייה בשמא דMRIה, והוא אפיק להוון לעילא עם נשמותיהם דצדיקיא, קמי מדקה יקרה דליך'א.

ונסבין לוין, שתין מלאכין, דסחרין פורסי יקרה, כל חד ויחד את חד, ומזרמין בהוון כל ליליא. הרא הוא דכתיב, (בראשית כו ד) ולקח הכהן הטהר מיניך והניחו לפניו מזבח ה' אלתיך. ולקח הכהן, דא הוא מטטרון', הטענ' א', אלין שתין אתוותא דקרית שם בעיליא.

אוליפ להו, נפק נשמהתון מניזהו, וחמור מה דחמו, ואיתערו. אמר חד לדח, לא גיתיב פאן, לית אנן חזין להאי. מאן דאייה

היכפתה ודעטם? רואו שמלאכיהם דוחים אותם החוץה, והצטערו. עד שראו מה שראו, ונשמרו של רבינו אלעזר העביבה אותם, ונצלו.

רואו את אותו הפהן הגדול שבא לקבל את למודו של רבינו אלעזר, ואמר: גדול קדוש, עלה עלה. אמר לו: משכני אחיריך נרווצח. אמר לו: מי אלה אצליך? אמר לו: גדולי הדורם. אמר לו: אין לי רשות, שהרי מקודש ברוך הוא אמר לי לקובל פנויך, ואני נכנסתי לפניו. זהו שכותב (שיר א) הביאני הפלך חדריו. ובתים קדושים, כל צבאות השמים, נגילה ונשמה בך.

אמר רבינו יצחק, כה, לכל הצדיקים, עוזה המקודש ברוך הוא, למטרו"ן שר הפנים, שיעלה נשמהיהם מעלה. הוא אומר עליה ונשמה משביבת אומר עליה עלה - ונשמה משביבת לו ואומרת משכני אחיריך נרווצח הביאני הפלך חדריו. הוайл ורצונו שאני אפנס לחדרים העליונים, נגילה ונשמה בך. זהו שכותב (תהלים קמ"ט) יעלו צדיקים בכבו"ד, זה מטרון.

אמר רבינו יצחק, באotta שעשה שגשמו של אותו צדיק עולה לפניו המקודש ברוך הוא, עוזה לו הבטחה ומברך לו. זהו שכותב (בראשית ט) אמר הדרבים האלה קיה דבר ה' אל אברם במתזה לאמר אל תירא אברם אני מגן לך שברך הרבה מאד. אל אברם זו היא הנשמה. במתזה - ומה אומר לו? אל תירא אברם אני מגן לך.

דבר אחר, במתזה - זהו שפאמר (שמות כד) ומראה כבוד ה' כאש אכלת בראש הדר. וזהו מטרו"ן, המוליכו לפניו בוראו.

מלאכਆ עילאה, להו בhai יקר. Mai הוה דעתיה. חזו מלאכיא דחין להו לבר, ואצטערו, עד דחמו Mai דחמו, ונשmetaה דרבינו אלעזר עבר להו, ואשתזיבו.

חמו להו פהנא רבא, אתה לקבלה אוילפניה דרבינו אלעזר, ואמר, רביה קדישא, סק סק, אמר ליה, (שה"ש א) משכני אחיריך נרווצח. אמר ליה, מאן אלין גבך. אמר ליה רברבוי דרא איןון. אמר ליה לית לי רשותא, דהא קודשא בריך הוא אמר לי לקבלה אפה, ואני עיילנא קמיה, הרא הוא דכתיב, (שם) הביאני הפלך חדריו. ובתים קדישא כל חילוי דשמיא, נגילה ונשמה בך. אמר רבבי יצחק, כה, לכל צדיקיה, עביד קודשא בריך הוי, למטרו"ן שר הפנים, דיסלק נשמתיהו לעילא. הוא אומר סק סק, ונשmetaה אתי ליה ואומר, משכני אחיריך נרווצח הביאני הפלך חדריו. הוайл ורעותיה דאנא עיל לאיידין עילאי נגילה ונשמה בך. הרא הוא דכתיב, (תהלים קמ"ט) יעלו חסידים בכבו"ד, דא מטרו"ן.

אמר רבבי יצחק, באotta שעשה נשמה של אותו צדיק עולה לפניו המקודש ברוך הוא, עוזה לו הבטחה, ומברך לו. הרא הוא דכתיב, אחר הדרבים האלה קיה דבר ה' אל אברם במתזה לאמר אל תירא אברם אני מגן לך שברך הרבה מאד. אל אברם זו היא הנשמה. במתזה, כשהוא שוכב על מיטתו. ומה אומר לו, אל תירא אברם אני מגן לך.

דבר אחר במתזה, זהו שנאמר (שמות כד ז) ומראה כבוד ה' כאש אוכלת בראש הדר. וזהו מטרו"ן, המוליכו לפניו בוראו.

דבר אחר אמר רבי פנחים, מה כתוב למעלה מן הענן? רק אשר אכלו הנערים, וכתיב בדברים האלה היה רבר ה' אל אמרם. באותה שעה שהנשמה יושבת ונזונת מאותו הואר של מעלה, ומחלבשת בו. שאמר רבי פנחים, לביש הנשמה לעולם הבא הוא אוור זוהר שלמעלה מפsea הכבד הו, שנאמר (זהלים צ) אוור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה. וכותוב (ישעה ט) והיה לך עולם. ולא מלך ולא כessa הכבד. וקדוד אמר (זהלים כ) היה אוורי ויושע ממי אירא.

וחולק זה כמו שאמր רבי יהודה, נשמו של צדיק נטלה מאור כסא הכבד, ונכנסת בעולם זהה. אם זכתה ועולה למעלה - איןנו דין שיתוסף לה יותר אוור ממה שקיבלה בראשונה לפנים בעולם זהה. ואם מתקבלת אותו הואר? בראשונה ליבנס בעולם זהה. וממי מקבלת אותו הואר, אמר רבי יהודה, אלמלא מקרא פתוב, אי אפשר לאמרו, שบทוב בראשית ט אל תירא אברם אנסי מגן לך, אנסי ולא אחר, ולמה?

בשביל ששכרכ הרבה מאד. דבר אחר, שכרכ הרבה מאד - יש לך שכרכ הרבה מאד, על שהיה לך בראשונה ומחלבשת מאותו הואר, והקדוש ברוך הוא נוטל אותן אחת ממשמו, ונונתנה בראשה. כי הרי שנינו, עתיד הקדוש ברוך הוא להיות עטרה בראש כל צדיק וצדיק לעולם הבא. ואיזהו? זה אותן ה"א, באשר ברא שמים וארץ, שบทוב בראשיתם בהבראים, בה"א בראם. וזה שפטוב (שם ט) ולא יקרא עוד את שם אברם, להיות הנשמה שלמה במליחת השלימות והטוב. וזה שפטוב (ישעה ט) עין לא ראתה אליהם זולחה יעשה למחפה לו.

דבר אחר אמר רבי פנחים, מה כתיב למעלה מן הענן, רק אשר אכלו הנערים, וכתיב בתורה אמר הדברים האלה היה דבר ה' אל אמרם. באותה שעה שהנשמה יושבת ונזונת מאותו הואר של מעלה, ומתלבשת בו. דאמר רבי פנחים, לביש הנשמה לעולם הבא, הוא אוור זוהר שלמעלה מפsea הכבד והוא, שנאמר (זהלים צ יא) אוור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה. וכתיב (ישעה ס ט) והיה לך ה' לאור עולם. ולא מלך ולא כessa הכבד. וקדוד אמר (זהלים כ) היה אוורי ויושע ממי אירא.

ואז לא היה, כי הוא דאמר רבי יהודה, נשמו של צדיק ניטלה מאור כסא הכבד, ונכנסת בעולם זהה. אם זכתה ועולה למעלה, איןנו דין שיתוסף לה יותר אוור ממה שקיבלה בראשונה ליבנס בעולם זהה. וממי מקבלת אותו הואר, אמר רבי יהודה, אלמלא מקרא פתוב אי אפשר לאומרו, דכתיב אל תירא אברם אנסי מגן לך, אנסי ולא אחר, ולמה, בשביל ששכרכ הרבה מאד.

דבר אחר שכרכ הרבה מאד, יש לך שכרכ הרבה מאד, על שהיה לך ברראשונה. ומתלבשת מאותו הואר, והקדוש ברוך הוא נוטל אותן א' ממשמו, ונונתנה בראשה. כי הוא דתנן, עתיד הקדוש ברוך הוא להיות עטרה בראש כל צדיק וצדיק לעולם הבא. ואיזהו, זה אותן ה"א, באשר ברא שמים וארץ, דכתיב בהבראים, בה"א בראם.

הדא הוא דכתיב, ולא יקרא עוד את שם אברם והיה שם אברם. להיות הנשמה שלימה בתקלית השלימות והטוב, הדא הוא דכתיב, (ישעה ס ג) עין לא ראתה אליהם זולחה יעשה למחפה לו (דף לג ע"א).